

Фиқҳ 176-дарс. Киши намозида тураётганда икки қўлга суюнмасин

20:00 / 10.03.2022 4441

مَسَوْهِيَّلَعُهُلَلَا ىَلَصِهُلَلُوسَرِيَّنَهُلَأَقَامُهَنَعُهُلَأَيَضَرَّمُهَنَبَلَأَعَدُّوَادُهُبَأَوَرَهَالَّصِلَا يَفَضَّهَنَأَذِلَّهِيَّدِيَّلَعُلَجَّرَلَأَدَمَتَّعَيَّ

Ибн Умар розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам кишини намозида тураётганда икки қўлига суюнишдан наҳйи қилдилар».

Имом Абу Довуд ривоят қилган.

Иккинчи ракъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъуузу» айтиш ва қўл кўтариш йўқ.

Чунки биринчи сано намозни бошлаш учун айтилган, ўшанинг ўзи кифоя қиласди. «Аъуузу» эса қироатни бошлаш учун айтилган. Ўртада намозга ёт нарса содир бўлмагани учун у ҳам кифоя қиласди. Қайтадан айтишнинг ҳожати йўқ. Қўл кўтариш такбири таҳримада бўлишига ва ундан бошқа қўл қўтариш йўқлигига аввал далил келтирганмиз.

Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутади. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Бунинг далили қуидагилар:

مَسَّلَسَ وَهْيَ لَعُولَلَلَالِ صَهَلَلُلُو سَرَنَاكْ : تَلَاقَ أَهْنَعُ هَلَلَأِي ضَرَّةَ شَئَاعَ نَعَ
مَلَعَكَرَ أَذِنَاكَوَ، نَيِمَلَأَغْلَبَرَهَلَلُدَمَحْلَابَةَءَارَقَلَأَوَرِي بَكَّتَلَابَةَأَلَصَلَأَجَتَتَفَيَ
مَلَعَوكَرَلَأَنَمُسَأَرَعَفَرَأَذِنَاكَوَ، كَلَذَنْيَبَنَكَلَوَهَسَأَرَصَحَشُيَ
يَتَحَدْجَسَيَمَلَدُوجَسَلَأَنَمُسَأَرَعَفَرَأَذِنَاكَوَ، أَمَئَأَقَيَوَتَسَيَيَتَحَدْجَسَيَ
شَرْفَيَسَلَاجَأَذِنَاكَوَ، «...تَأَيِّحَتَلَا»: نَيَتَعَكَرَلُكَيَفَلُوقَيَانَاكَوَ، أَدَعَأَقَيَوَتَسَيَ
شَرْفَنَعَوَنَأَطْيَشَلَأَبَقَعَنَعَيَانَاكَوَ، يَنْمُيَلَأَلَجَرَبَصَنَيَوَيَزْسُيَلَأَلَجَرَ
مَلَسُمَوَدُوا دُوبَأَهَارَمِيلَسَتَلَابَةَأَلَصَلَأَمَتْحَيَنَاكَوَعَبَسَلَا.

Оиша розияллоху анҳодан ривоят қилинади:

«Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни такбир ва «Алҳамду лиллааҳи Роббил-аъламиң»ни қироат қилиш билан очар эдилар.

Қачон рукуъ қилсалар, бошларини күтариб ҳам, пастга тушириб ҳам юбормас, балки ўртача тутар эдилар.

Қачон бошларини рукуъдан күтарсалар, ғоз туриб олмагунларича сажда қилмас эдилар.

Қачон саждадан бошларини күтарсалар, яхшилаб ўтириб олмагунларича яна сажда қилмас эдилар.

Ҳар икки ракъатда «Ат-таҳийаату»ни ўқир эдилар.

Қачон ўтирсалар, чап оёқларига ўтирап ва ўнг оёқларини тик тутар эдилар. Шайтоннинг ақибидан ва йиртқичнинг ястанишидан наҳий қилар эдилар.

Намозни салом бериш билан тамомлар эдилар».

Абу Довуд ва Муслим ривоят қилишган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди